

KOMUNIKAT PRASOWY nr 147/24

Luksemburg, 25 września 2024 r.

Wyroki Sądu w sprawach: T-446/21 | Commission de régulation de l'énergie/ACER, T-472/21 | RTE/ACER, T-476/21 | TransnetBW/ACER, T-482/21 | TenneT TSO i TenneT TSO BV/ACER, T-484/21 | Polskie sieci elektroenergetyczne/ACER i T-485/21 | BNetzA/ACER

Przesył energii elektrycznej: Sąd stwierdził nieważność decyzji komisji odwoławczej ACER-u, ponieważ komisja ta nie mogła odstąpić od ram prawnych mających zastosowanie przy przyjmowaniu metody podziału kosztów „redysponowania” i zakupów przeciwnych w regionie CORE

Sąd sprecyzował również kryteria prawne regulujące ustalanie zakresu stosowania tej metody i innych dotyczących jej elementów

Funkcjonowanie wspólnego rynku energii elektrycznej wiąże się z istnieniem ograniczeń przesyłowych między dwoma obszarami rynkowymi, którymi to ograniczeniami należy zająć się w sposób skoordynowany. Do istniejących mechanizmów służących zmniejszeniu tych ograniczeń należą kosztowne działania zaradcze, w szczególności „redysponowanie” i zakupy przeciwne, których koszty należy rozdzielić w proporcjonalny sposób między różnych operatorów systemów przesyłowych energii elektrycznej („OSP”).

30 listopada 2020 r. Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER) przyjęła w drodze decyzji nr 30/2020 wspólną metodę podziału kosztów „redysponowania” i zakupów przeciwnych („kwestionowana metoda podziału kosztów”) w odniesieniu do regionu CORE obejmującego: Belgię, Republikę Czeską, Niemcy, Francję, Chorwację, Luksemburg, Węgry, Niderlandy, Austrię, Polskę, Rumunię, Słowenię i Słowację. Zgodnie z prawem Unii¹ metoda ta obejmuje rozwiązania w zakresie podziału kosztów dla działań o znaczeniu transgranicznym.

W następstwie odwołań od tej decyzji komisja odwoławcza ACER-u, 28 maja 2021 r., utrzymała ową decyzję w mocy.

Wiele krajowych organów regulacyjnych i OSP wniosło do Sądu Unii Europejskiej skargi o stwierdzenie nieważności decyzji komisji odwoławczej.

W swych wyrokach Sąd zauważył, że skarżące utrzymują w szczególności, iż decyzja jest niezgodna z prawem w zakresie, w jakim ACER błędnie ustaliła poziom tolerancji w odniesieniu do przepływów kołowych w celu określenia części kosztów wskazanych w kwestionowanej metodzie podziału kosztów, którą należy obciążyć OSP, których sieć obsługuje przepływy kołowe w porównaniu z częścią, którą musi uiścić OSP, który spowodował te przepływy.

Zgodnie z prawem Unii² w pierwszej kolejności poziom tolerancji należy analizować i ustalać „dla każdej poszczególniej granicy obszaru rynkowego”. Ani OSP, ani ACER nie przeprowadziły wymaganej analizy. Dokonane przez ACER ustalenie poziomu tolerancji opiera się na jednolitym poziomie w odniesieniu do wszystkich obszarów rynkowych w regionie CORE, w związku z czym w ogóle nie uwzględniono szczególnych cech tych obszarów i granic między nimi. W drugiej kolejności nie dokonano analizy wymaganej zazwyczaj w celu ustalenia poziomu przepływów

kołowych, którego można by oczekiwać, gdyby strukturalnych ograniczeń przesyłowych nie było. Tymczasem w braku takiej analizy poziom tolerancji ustalony przez ACER nie może być zgodny z wymogiem, zgodnie z którym poziom ten musi odpowiadać poziomowi przepływów kołowych, którego można by oczekiwać, gdyby strukturalnych ograniczeń przesyłowych nie było.

Sąd stwierdził zatem, że **ustalony przez ACER poziom tolerancji nie spełnia wymogów prawa Unii.**

Co do zasady nie jest dopuszczalne w świetle zasady legalności, by agencja Unii taka jak ACER, mogła odstąpić od mających zastosowanie ram prawnych. Jednakże interes związany ze skutecznością – pod warunkiem, że odpowiada to rzeczywistej potrzebie zapewnienia skuteczności (*effet utile*) rozpatrywanych przepisów – może uzasadnić istnienie dorozumianej kompetencji upoważniającej do ustalenia poziomu tolerancji w sposób odmienny od sposobu przewidzianego w prawie Unii.

Tymczasem **ACER nie wykazała, że konieczne było przyjęcie kwestionowanej metody podziału kosztów, bez możliwości oczekiwania na analizę wymaganą zgodnie z prawem Unii.** W konsekwencji ACER nie wykazała, że istnieje rzeczywista potrzeba zapewnienia skuteczności (*effet utile*) rozpatrywanych przepisów, uzasadniająca przyznanie dorozumianej kompetencji na rzecz tej agencji. W każdym razie dokonane przez ACER określenie poziomu tolerancji nie może zapewnić skuteczności (*effet utile*) tych przepisów. **ACER nie była zatem również upoważniona do określenia w odmienny sposób poziomu tolerancji,** w celu dochowania terminu, jaki wyznaczono jej na przyjęcie kwestionowanej metody podziału kosztów.

Sąd stwierdził również³, że komisja odwoławcza nie uzasadniła w wystarczający sposób wyboru metody zastosowanej do rozdziału przepływów, która dotyczy podziału kosztów, skutkiem czego ani skarżące nie mogą poznać podstaw tej decyzji, ani Sąd nie może dokonać jej kontroli sądowej. W konsekwencji decyzja została wydana z naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych.

Sąd stwierdził zatem nieważność decyzji komisji odwoławczej w zakresie, w jakim utrzymano w niej w mocy decyzję ACER-u nr 30/2020. Sąd oddalił jednak zarzuty dotyczące niezgodności z prawem kwestionowanej metody podziału kosztów i priorytetowego traktowania przepływów kołowych w porównaniu z przepływami wewnętrznymi przy określaniu przyczyn ograniczeń przesyłowych.

W szczególności Sąd orzekł, że komisja odwoławcza słusznie oddaliła odwołanie wniesione od kwestionowanej metody podziału kosztów, co się tyczy jej zakresu stosowania. Sąd wskazał w szczególności, że art. 16 ust. 13 rozporządzenia 2019/943 nie określa, jakie są elementy sieci, które należy włączyć do zakresu stosowania rzeczonyj metody, lecz dotyczy podziału kosztów wynikających z ograniczeń przesyłowych, które należy zmniejszyć w sposób skoordynowany w celu zapewnienia obrotu międzystrefowego. W tej kwestii Sąd wskazał, że gwarancja minimalnej zdolności każdego krytycznego elementu sieci jest zapewniona w najbardziej efektywny sposób przez optymalizację działań zaradczych uruchomionych na wszystkich elementach sieci o poziomie napięcia równym lub wyższym niż 220 kV. Tym samym **zaskarżona decyzja w zakresie, w jakim potwierdzono w niej włączenie elementów innych niż połączenia wzajemne do wspomnianego zakresu stosowania, nie jest sprzeczna ani z art. 74 ust. 4 lit. b) rozporządzenia 2025/1222, ani z art. 16 ust. 13 rozporządzenia nr 2019/943.** Ponadto Sąd wskazał, że włączenie wewnętrznych elementów sieci do zakresu zastosowania metody nie wymaga zachęt sprzecznych z celami art. 16 ust. 13 rozporządzenia 2019/943. W tym względzie Sąd orzekł, że byłoby zresztą sprzeczne z zasadą solidarności energetycznej zaakceptowanie, by OSP został zwolniony z kosztów, które generuje dla innych OSP na innych niż krytyczne elementach ich sieci swymi przepływami kołowymi przekraczającymi poziom tolerancji, nawet jeśli działania zaradcze na tych elementach przyczyniają się do zapewnienia obrotu międzystrefowego.

W odniesieniu do priorytetowego traktowania przepływów kołowych Sąd stwierdził, że w ramach kwestionowanej metody kosztów ustanowiono kolejność różnych rodzajów przepływów, zgodnie z którą przeciążające przepływy kołowe przekraczające poziom tolerancji są określane jako przyczyniające się w pierwszej kolejności do ewentualnego przeciążenia, podczas gdy wewnętrzne przepływy przeciążające są z kolei określane jako przyczyniające się do takiego przeciążenia jedynie w drugiej kolejności. W tym względzie **zdaniem Sądu prawo Unii⁴**

pozwała, by przepływy wewnętrzne i przepływy kołowe przekraczające poziom tolerancji były traktowane odmiennie w odniesieniu do rozdziału kosztów działań zaradczych, gdyż takie rozróżnienie jest uzasadnione ich odmiennym charakterem w kontekście rozpatrywanego uregulowania.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zarządzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy i dziesięciu dni od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu. Odwołanie będzie podlegało procedurze wstępnego przyjęcia odwołań do rozpoznania. W tym celu należy do niego załączyć wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania, wyjaśniając, jakiej kwestii istotnej lub jakich kwestii istotnych dla jedności, spójności lub rozwoju prawa Unii odwołanie dotyczy.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie wyroków ([T-446/21](#), [T-472/21](#), [T-476/21](#), [T-482/21](#), [T-484/21](#) i [T-485/21](#)) są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Artykuł 74 ust. 1 [rozporządzenia Komisji \(UE\) 2015/1222](#) z dnia 24 lipca 2015 r. ustanawiającego wytyczne dotyczące alokacji zdolności przesyłowych i zarządzania ograniczeniami przesyłowymi.

² Artykuł 16 ust. 13 [rozporządzenia Parlament Europejskiego i Rady \(UE\) 2019/943](#) z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie rynku wewnętrznego energii elektrycznej.

³ W sprawie T-482/21.

⁴ Artykuł 16 ust. 13 rozporządzenia nr 2019/943.